

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 2. kimovca, 1892.

List 36.

Moje spreobrnjenje.

(Dalje.)

Tretje obiskanje.

Prišel sem zopet, o Marija, da preživim kak četert ure v tvoji bližini. Ali mi nimaš ničesar povedati, Marija, v ničemur me grajati? Govori, poslušal Te bodem, prosil Te bodem odpuščanja in se bom poboljšal. In če nimaš Marija ti ničesar meni povedati, pa bi jaz rad tebi marsikaj povedal. A pred vsem pa reci Jezusu, da mi navdahne serce tako, da bodem potolažil tvoje materinsko sercé.

Ti je li prav, kar delam sedaj? Saj veš, kaj vse delam... V nedeljo zvečer zberem vse otroke, kolikor jih morem dobiti v mestu, popeljem jih v cerkev, učil jih bom katekizem, molil skupno ž njimi žalostni del rožnega venca itd. V soboto zjutraj bodem stregel pri sv. maši, da popravim pohujšanje, koje sem dajal. V sredo prejmem sv. obhajilo v spomin tvojega veselja, in v soboto v spomin tvojih bolečin. Reci mi, o Marija, če ti je to po volji... kajti zate dam rad tudi življenje. Svet je zapeljiv in strasti so v meni še tako močne. Včasih sem tako slab v veri, da se bojim omahiniti... Poterdi me tedaj, o Marija v dobrem in daj mi pred vsem ponižnost, kajti brez te kreposti ne morem dopasti Tebi in Jezusu. Teh milosti te prosim in ne odreci mi jih; drugače sem zgubljen. Vse upanje svoje stavim v Te in upam, da ne zastonj. In sedaj te prosim še za vse one, ki so pripomogli k mojemu spreobrnjenju: svojega dobrega prijatelja — duhovnika, ki mi je prvi pokazal pot do tebe, dobre Gospé, ki mi je učinila toliko dobrega in Te tako zelo ljubi. Ljubi jo tudi Ti, ker to želi ona najbolj. Priporočam ti spovednika svojega; on se je toliko zame

trudil, kakor pravi oče. Priporočam Ti in prosim Te, o Kraljica nebes za sv. cerkev, sv. Očeta papeža, našega škofa, vse služabnike božje in za ves ljud kristijanski.

In sedaj naj Te prosim še zase! Prosim Te, o Marija za pomoč, da bi Te mogel prav ljubiti! Uči me, sv. bogorodica, ljubiti te, kakor te je ljubil sv. Bernard, kakor te je ljubil sv. Bonaventura, kakor te je ljubil sv. Alfonz Marija de Ligvori. Vdihni v moje sercé ta čudežni ogenj ljubezni. Svoje sercé ti posvečujem in ker brez serca ne morem živeti, daj mi Ti svoje sercé v zameno. Več prositi te ne morem; preveč sem ganjen... Usliši mojo molitev, prosim Te, in če mi hočeš poslej reči kako besedo, izkazala mi bodeš veliko milost.

(Konec nasl.)

Letno poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev.

(Konec.)

64. Polšnik: 1 mašni plašč.
65. Dole: 2 obhajilni štoli, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 12 purifik. 12 rutic za lavabo.
66. Prižganje: 1 obhajilno štolo, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
67. Štanga: 1 pluvijal.
68. Javorje pri Litiji: 1 obhajilno štolo, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifik., 9 rutic za lavabo.
69. Trebnje: 1 pridigarsko štolo, 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 3 koretlje.
70. Žužemberk: 1 pluvijal.
71. Trebelno: 2 oltarni blazinici, 1 obhajilno burzo.
72. Mokronog: 1 mašni plašč.
73. Hinje: 9 korporalov, 9 pal, 14 purifik., 11 rutic za lavabo.
74. Sv. Trojica: 1 pluvijal.

75. Ajdovica: 1 pluvijal.
 76. Selo pri Šumbregu: 1 mašni plašč.
 77. Ambrus: 2 oltarni blazinici.
 78. Sv. Križ pri Litiji: 1 velum.
 79. Šmihel pri Žužemberku: 1 plašček za na ciborij.
 80. Leskovec pri Kerškem: 1 mašni plašč.
 81. Št. Jernej: 1 pluvijal.
 82. Raka: 1 mašni plašč.
 83. Boštanj: 1 mašni plašč.
 84. Čatež ob Savi: 1 obhajilno štolo, 3 koretlje, 1 cingul, 12 rutic za lavabo.
 85. Studenec: 1 mašni plašč.
 86. Kapela Magdaleneric v Radelci: 1 mašni plašč.
 87. Cerklje pri Kerški vasi: 1 mašni plašč.
 88. Toplice: 1 mašni plašč.
 89. Čermošnjice: 1 mašni plašč.
 90. Bela cerkev: 3 koretlje, 1 štolo za spovednico, 12 purifik.
 91. Šempeter pri Novem mestu: 1 mašni plašč.
 92. Vavta vas: 1 antipendij.
 93. Brusnice: 3 koretlje.
 94. Soteska: 1 mašni plašč.
 95. Kapela šolskih sester v Šmihelu pri Novem mestu: 1 mašni plašč.
 96. Poljanica: 1 velum.
 97. Kočevje: 2 obhajilni burzi, 2 oltarni blazinici.
 98. Koprivnik pri Kočevji: 1 mašni plašč.
 99. Stara cerkev: 1 velum, 1 obhajilno štolo.
 100. Osilnica: 1 obhajilno burzo, 2 obhajilni štoli, 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 3 cingule.
 101. Banja Loka: 1 pluvijal.
 102. Polom: 1 plašček za ciborij, 2 koretlja, 2 albi, 4 humerale, 2 cingula, 6 purifik.
 103. Topla Reber: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule, 6 pal.
 104. Fara pri Kostelu: 1 mašni plašč.
 105. Mozelj: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule.
 106. Stari Log: 1 pluvijal.
 107. Semič: 1 antipendij.
 108. Černomelj: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule, 3 koretlje.
 109. Vinica: 2 obhajilni burzi in štoli, 2 štoli za spovednico.
 110. Stari terg pri Poljanah: 2 oltarni blazinici.
 111. Preloka: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 cingule, 1 obhajilno burzo.
 112. Ribnica: 2 obhajilni burzi in štoli, 12 korporalov, 12 pal, 18 rutic za lavabo, 24 purifik.
 113. Lašiče: 1 velum.
 114. Struge: 2 oltarni blazinici.
 115. Gora nad Sodražico: 1 mašni plašč, 3 koretlje.
 116. Dolenja vas: 3 albe, 6 humeralov, 3 cingule.
 117. Verhnika: 3 koretlje, 2 obhajilni burzi in štoli.
 118. Polhovgradec: 1 mašni plašč, 2 obhajilni burzi.
 119. Horjul: 1 velum.
 120. Logatec: 1 mašni plašč.
 121. Št. Jošt pri Polhovem Gradcu: 1 mašni plašč.
 122. Hotéderšica: 1 mašni plašč.
 123. Černi verh nad Polhovem Gradcu: 1 mašni plašč.
 124. Žiri: 1 mašni plašč.
 125. Spodnja Idrija: 1 pridigarsko štolo, 1 obhajilno burzo, 3 koretlje.
 126. Godovič: 1 mašni plašč.
 127. Sv. Trije Kralji na Verhu: 1 pluvijal, 1 černo štolo.
 128. Cirknica: 3 štole za spovednico, 3 obhajilne burze in štole.
 129. Stari Terg pri Ložu: 2 obhajilni burzi, 3 štole za spovednico, 9 korporalov, 9 pal, 12 rutic za lavabo, 14 purifik.
 130. Bloke: 1 mašni plašč.
 131. Planina pri Rakeku: 1 obhajilno burzo, 9 korporalov, 8 pal, 11 rutic za lavabo, 14 purifik.
 132. Begunje pri Cirknici: 3 koretlje.
 133. Studeno: 1 mašni plašč.
 134. Babno polje: 1 pluvijal.
 135. Slavina: 1 mašni plašč.
 136. Razderto: 1 mašni plašč, 1 štolo za spovednico, 1 obhajilno burzo in štolo, 3 humerale, 2 cingula.
 137. Šempeter pri Slavini: 1 mašni plašč.
 138. Ternovo: 1 mašni plašč.
 139. Nadanje selo: 1 mašni plašč, 1 plašček za na ciborij.
 140. Košana: 2 oltarni blazinici.
 141. Suhorija nad Košano: 1 velum, 1 obhajilno burzo.
 142. Vipava: 2 koretlja, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifik.
 143. Št. Vid pri Vipavi: 1 velum.
 144. Poddraga: 2 albi, 4 humerale, 2 cingula, 1 velum.
 145. Col: 1 velum.
 146. Budanje: 3 koretlje.
 147. Verhpolje pri Vipavi: 1 mašni plašč, 1 obhajilno štolo.
 148. Lozice: 1 obhajilno štolo, 6 purifik., 5 korporalov.
 149. Šturje: 1 mašni plašč.
 150. Vrabče: 1 mašni plašč.

Hvaljen in češčen bodi na veke Zakrament presvetega Rešnjega Telesa!

V Ljubljani, sv. Lovrenca dan 1892.

Vodstvo bratovščine.

† **Martin Skubic.**

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Konec.)

Po cerkvenem pravilu, katero je poveljevalo izborna petje gg. bogoslovcev in domačega kora, je zbral gostoljubni gosp. zlatomašnik krog svoje mize vse navzoče gg. duhovne, vse prej naštete in druge svetne gospode, sorodnike in prijatelje. Navdušeni govori in živahne napitnice slavile so sv. Očeta. Nj. Veličanstvo presv. cesarja, prevzvišenega gospoda knezoškofa, preč. g. zlatomašnika in tovariše zlatomašnike. Pozabilo se tudi ni na starega č. g. Jožefa Skubica,

sorodnika zlatomašnikovega, kteremu se je želja izrekla, naj bi čez tri leta, torej letos, daroval Vsemogočnemu biserno ali demantno sv. mašo.

Telegramov iz raznih krajev je bilo došlo sedemindvajset; med temi posebno časten od premilostnega gospoda knezoškofa, glaseč se: „Čestitam s priserčno željo, da Vas Vsemogočni ohrani še dolgo na korist Ribničanom, v veselje in čast škofije!“ potem od mil. gosp. prošta dr. L. Klofutarja, od mil. g. prošta dr. Jarca, od novomeškega kapiteljna itd.

Prelepa slavnost bode ostala Ribničanom gotovo še dolgo v spominu. Spolnila pa se jim ni pri tej priliki tolikrat ponavljena želja, da bi preljubljeni g. zlatomašnik praznovali tudi biserno sv. mašo. Kakor je bil takrat po duhu in telesu krepak, se je to lahko pričakovalo, ali prepričan se je sam in mi z njim, da „je v rokah Gospodovih naše življenje,“ (Prim. Ps. 30, 16.)

XII. Smert in pogreb.

„Smert pobira, ne izbira,“ pravi pregovor. Tudi dekana — kanonika Skubica je pograbila nepričakovano. Gospodov dan mu je prišel kot tat po noči. (Prim. I. Tes. 5, 2. II. Petr. 3, 10.) Bil je sicer že visoko v letih (76 let in pol); vendar čverst, krepak prav do zadnjega. Smert ga je položila od dela na mertvaški oder. Belo nedeljo, 5. aprila 1. 1891, je opravil še ob 10. uri peto sv. mašo s pridigo. V ponedeljek dopoldne ga je začelo mraziti, šel je še proti Hrovači na sprehod, češ, da se ugreje. Pa zaman; popoldné se torej uleže. Že v terek se mu je toliko shujšalo, da po izjavi zdravnikov ni bilo več upanja na ozdravljenje. Zvečer je prejel sv. Popotnico. V sredo zjutraj ni mogel več govoriti, vendar je bil pri zavesti do zadnjega trenutka. Smertni boj je bil kratek, še ne deset minut, in izdihnil je svojo blago dušo dné 9. aprila 1891 ob treh zjutraj. G. kapelan Matija Mrak mu je zatisnil oči.

Tužno je zazvonil veliki zvon raz zvonika Ribniške farne cerkve, naznanjajoč, da je nehalo biti serce, katero je tako gorko bilo za dušni in telesni blagor vseh faranov. Mnogi iz perva niso hoteli verjeti te žalostne novice, saj so ga še v nedeljo videli stati pred oltarjem, saj so istega dne poslušali še njegov glas, sprejemajoč s prižnice besedo božjo iz njegovih ust. Žalostni pa so se kmalu prepričali, da je temu res tako.

Pogreb dne 11. aprila je kazal, koliko spoštovanja je užival pokojnik pri vseh stanovih. Zbralo se je 30 gospodov duhovnov iz domače dekanije in sosednjih, pa šest gospodov bogoslovcev. Pogreba so se dalje udeležili gg. ribniški vradniki; učenci in učenke ljudske šole z gg. učitelji in ggčč. učiteljicama in toliko ljudstva iz cele ribniške doline, da je bila prostorna cerkev prav polna. Pogreb je vodil preč. g. kanonik Luka Jeran. Za križem so korakali najprvo šolarji. Za njimi so nesle deputacije krasne vence s svilnatimi trakovi, darovane od ribniške občine in hranilnice, od žená in deklet, od kapelanov in cerkvenih pevcev, od ključarjev ter sorodnikov. Kersto samo sta dičila venca ribniških rojakov — duhovnikov in bogoslovcev. Spodobilo se je, da so pokojniku ravno ti smeli skazati to ljubezen, kajti bil jim je res preliubeznjiv duhovni oče.

Iz župnišča se je pomikal sprevod po Tergu v farno cerkev. Glasen jok je zagnalo ljudstvo, ko so prinesli merliča v cerkev. Preč. gosp. kanonik Luka Jeran stopi na leco. Žalosten prizor. Pred poldrugim

letom mu je govoril na zlati maši, sedaj pa jemlje slovo od dragega mu prijatelja. Cela fara plaka za svojim očetom. Govornik omenja, kako nepričakovano je poklicala božja previdnost preljubljenega pastirja izmed ovčic, našteje ob kratkem njegove službe in zasluge in pojasni poslušavcem, kako potrebno je, da človek v minljivem življenju misli vedno na večnost. Med drugim pravi:

Tak' tedaj tudi tebe, preljubi moj prijatelj, preč. kanonik in dekan, je zadela nepreprosljiva smertna kosa! Pa tako naglo, tako nepričakovano... Sreča za-te in tolažilo za nas, da te ni prehitela nepripravljenega; sej vse tvoje življenje je bilo pripravljeno na današnji dan... No pa vender — tako naglo... Ljubljene poslušavci, kaj pravite k temu? Sej videli ste gospoda še pred malo urami živega, videli ste jih še preteklo nedeljo tukaj-le na prižnici; videli ste jih pred oltarjem, v spovednici, videli žive v njih stanovanji, videli jih iti v cerkev in iz cerkve, in tudi v ponedeljek še doma. Videli ste jih z ljubeznijo in spoštovanjem tolikrat v življenji otročiči, odraščeni, zdravi in bolni, videli jih na smertni postelji ljubih svojih ovčic. Vidite jih še zdaj, pa ne v obličje, le v njih mertvaški posodi, v katero so shranjeni; njihovo prijazno obličje je skrito, ne bote ga videli do vstajenja od mertvih. No pa vender — le tolažba! To ne bode tako dolgo: pred Bogom je 1000 lét kakor en dan in sej videli se bomo v nebesih še pred velikim sodnjim dnevom. Ure so se stekle, Božja previdnost jih je poklicala, ker zlati darovi, o katerih sem Vam pravil pri njih zlati maši, so bili že vsi skupaj, pripravljeno zlato pšenično klasje dobrih del, pripravljena zlata krona za zasluge, gotove so bile zlate lilije in cvetlice vsakterih čednosti ter spieten naj lepši zlati venec. Vse to so z zlatimi čerkami angelji popisali v „zlatih bukvah.“ Sej delali so veliko, delali goreče in neprenehoma, itd.

Govornik izmed premnogih del našteva nektera dela ranjcega po mnogih krajih skoz kacij 52 lét, zlasti pa v Ribnici; zato žalujejo za njimi danes ne le Ribnica in cela dekanija, ampak tudi Semič in drugi kraji po Dolenjskem, koder so služili, za tako dobrim dušnim pastirjem.

Po besedah Modrega (Iz. 40, 6): „Vse meso je trava, trava zvene in cvetlica odpade“ — je govornik z nekterimi izgledi in nauki poslušavce opominjal, kako je treba resno misliti na kratkost našega življenja; slednjič se je v imenu blazih Ribničanov in pričujočih z gosp. Skubicem poslovil z željami in upanjem, da se zopet pri Bogu vidimo.

Očitno je, da so ljudje silo žalovali in jokali, ko so jim tako dobrega duhovnega pastirja po sv. opravilih k pokopu nesli.

Za govorom so bile bilje in sv. maša, po kateri smo spremili rajnega na pokopališče v Hrovačo, kjer počiva pred nekdanjim starim križem, na istem mestu kakor pokojna gg. dekana Janez Traven in Ignacij Holzapfel. Bilo je rosno pač marsiktero oko, ko je mati zemlja sprejela v sé svoj delež in so se pevci poslovili s tužno, a vendar tako tolaživno pesmijo „Nad zvezdami.“ Res, terdno smemo upati, da je blagi pokojnik sedaj nad zvezdami pri Bogu.

Bivša ribniška kapelana, čč. gg. Matija Erzar in Matija Mrak, sta oskerbela rajnemu na grob v smislu zadnje volje dostojen spomenik, izdelan po kamnoseku Vurniku v Radovljici, iz sivkasto-belega

koroškega marmorja. Spominek je 2,5 m visok. Nad čveterovogelno podstavo je bogato pozlačeno pročelje in nad tem sv. križ. Ker sta bila spominka imenovanih dveh prednikov Skubčevih že popolnoma razpadla, se je na Skubčev spominek napravil tudi njima primeren napis.

Prednja stran ima napis:

Tukaj čaka
prihodnjega vstajenja preč. gosp. zlatomašnik
Martin Skubic,

rojen na Polici 9. nov. 1814, župnik in dekan ribniški l. 1868, častni kanonik in častni občan ribniški, vitez Franc Josipovega reda, umrl 9. aprila l. 1891.

Naj v miru počiva!

„Gospod! ljubil sem lepoto
tvoje hiše.“ Ps. 25, 8.

„Dajal je ubogim; njegova
pravičnost ostane vekomaj.“ II. Kor. 9, 9.

Na desni strani čitaš:

Prečastiti gospod
Ignacij Holzapfel,

rojen v Teržiču 15. jul. 1799, dekan ribniški l. 1848, umrl 21. jan. l. 1868.

Na levi:

Prečastiti gospod
Janez Traven,

rojen na Raki 25. dec. 1781, dekan ribniški l. 1833, umrl 19. sept. l. 1847.

Še lepši spominek pa je veličastni, božji hram, prezala farna cerkev sv. Štefana in prenovljene podružnice po fari, ki tudi po zvonanje pričajo, kaj je bil rajni Skubic Ribničanom v dušnem in telesnem obziru.

Naj lepši spomin pa je zapustil v hvaležnih sercih zvestih svojih ovčic. Grobni spominek bode razpal, farna cerkev se bode postarala, hvaležnost in spoštovanje Ribničanom do gorečega dušnega pastirja dekana Martina Skubica pa se bode podedovalo od roda do roda. Pripovedovali bodo dela njegova stariši otrokom in njih otroci svojim otrokom, in njih otroci prihodnjemu rodu. (Prim. Joel. 1, 3.)

Rajni Skubic ni bil kdo vé kak učenjak ali pervak, ni bil slaven pisatelj ali pesnik, vendar ga moramo prištevati velikim rodoljubom slovenskim. Na polju tihega, delujočega rodoljubja ima malo enacih. Zato se lahko stavi v vzgled slovenskim duhovnom, pa tudi drugim rodoljubom. Mir in pokoj duši njegovi! Slava njegovemu spominu!

Dr. Jožef Lesar.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Katoliški shod.) Ljubljana je te dni doživela. česar menda še nikoli ni, odkar stoji. Naj veljavniši močje v silno številnem shodu so katoliški Cerkvi spričevanje dajali, kakoršnega blezo še nikoli ne — v slovenskem jeziku — na prvem katoliškem shodu. Škofje ali pa njih namestniki, kakor tudi neduhovni, so v pričo tisučev poslušavcev z vse dežele tako častljivo govorili o naši sveti veri, da se je moral vsak omečiti in navdušiti, če bi imel še tako terdo serce!

Že v nedeljo je prišlo nekaj gostov; začeli so popoldne pri sv. Jakopu in pri sv. Petru izobešati zastave; prišlo je nekoliko telegramov itd. V ponedeljek zjutraj se je na vse zgodaj slišalo priterkavanje in po nekaj tudi praznično streljanje.

V ponedeljek so celi dan prihajali gosti; po več katoliških hišah in vsih cerkvah so se razobešale zastave, in mesto je postajalo vedno bolj slovesno. O 1/2,5ih popoldne so zapeli šenklaški zvonovi in že pred petimi je bila cerkev vsa polna prebivalstva, med temi že veliko tujih duhovnov in družih stanov. Ob 6ih je prečast. stoljni kapitelj šel po prevzvišenega kneza škofa, izpostavili so milgsp. prošt med častno azistenco presv. Rešnje Telo, pred katerim so prevzvišeni knez in škof zapeli „Veni Sancte Spiritus!“

Po odpetem „Tantum Ergo in Genitori“ so višji Pastir dali blagoslov s presv. Rešnjim Telesom za srečni pričetek prvega verskega slovenskega shoda.

Slovesno zvonjenje po vsih ljubljanskih cerkvah je prečastljivo pozdravljalo katoliški slovenski shod združenih odsekov, ki se je imel sniti na starem strelišču. Ta shod je bil veliko bolj važen in imeniten kot so marsikteri pričakovali. Zbirališče je bilo odločeno in pripravljeno pod milim nebom, ker v dvorani sami bi bilo veliko premalo prostora. Prostor bil je tako zalo okinčan, da je moralo vsakemu katoličanu veselja serce kipeti.

Zbrali so se spredej na zvišenem kraju: škofa, domači in mariborski, in mnogi drugi odlični gospodje, domači in tuji; bolj spredej so zraven družih odličnih prostorov bile tudi pogernjene klopi za gospe, bolj doli po dvorani pa je bilo veliko gostov raznih stanov. Slovesna tihota je nastala po vsem velikem prostoru, ko prečast. gospod prelat dr. A. Čebašek pristopi, in na pripravljenem katedru začne govoriti, pojasnovati vzrok prelepe slovesnosti. Z veliko navdušenostjo je pozdravil in pohvalil prečastite goste, ki so se z vsih slovenskih krajev tako nepričakovano obilno zbrali, in to brez vsake koristoljubnosti, zgoli iz višjih in plemenitih namenov. Govor je bil mojsterski, pa tudi govorjen med nenavadno veliko pohvalo, tleskom in veselim odobravanjem. Slikal je gosp. prelat v glavnih čertah namen tega shoda, za kterega se je pa pečala le samo določno-katoliška stran. Naš namen pa je: Delati za katoliško življenje, za edinost slovenskega naroda; naša valuta je: „vse za vero, dom, cesarja!“ Zaterjeval je, kako bo shod delal vse na verski podlagi, za resnico in pravico, za dušni in časni napredek, za napredek v katoliškem pomenu, da zraven teh in tacih skerbí ne bo pozabil tudi na pošteno narodnost. Klical je: „Razpor pokopajmo — križ nanj!“ „Molili smo v cerkvi k sv. Duhu, da bi dosegli obilno sadú od shoda, in hvala, da smo do njega dospeli, gre Bogu, premilostnemu gospodu knezu škofu in pridnemu osnovalnemu odboru.“ — Živa pohvala je konečno germela prelatsu govorniku po vsem velikem prostoru.

Dr. Iv. Šušteršič, glavni poročevalec pripravljavnega odbora, je nato prebral več telegramov, iz Hervaškega, Koroškega itd., potem je v daljnem poročilu pojasnoval, kako je sedanji prvi katoliški shod se sprožil, razvijal in se srečno zdaj pričel. Omenil je med germečo pohvalo in priterjevanjem, da so domači prevzvišeni gospod knez in škof prevzeli zavetništvo (protektorat) tega shoda. Povedal je, da je pripravljavni odbor imel dozdej 39 sej, da je delal tudi v

pododborih, po premnogih krajnih odborih po deželi itd., ter se je delo toliko doveršilo, da je bil zmožen razposlati oklic in vabilo na I. katol. slovenski shod. To vabilo so prinesli vsi veri in sv. Cerkvi prijazni časniki. Temu ali unemu časniku je morebiti že žal, da je molčal, ko vidi, kako veselo in silno izgledovanje je zbudil ta oklic.

Nato je prebral poslanec kan. Klun prijazne telegrame od gr. Hohenwarta, barona Morsey-a, in gr. Hagenamerja iz Linc-a.

Nasledovale so volitve, in po zveršenih družih volitvah je bil vodja in poslanec gosp. Povše med gromovito pohvalo izvoljen za predsednika. Le-ta je po nekotikem ugovarjanji s priljudno zahvalo sprejel ponudeno čast in tudi delo predsedniško zdajci nastopil. Nasvetoval zahvalni telegram za blagoslov sv. Očetu Leonu XIII. telegram do presvitlega cesarja in pozdravni telegram do katoličanov v Mogunci, kateri so tudi ravno ta dan pričeli katoliški shod. Povod k vsim je pojasnil med občno pohvalo.

Zahvalivši osnovatelje katoliškega shoda je sklenil ta prvi snid, ki se je med velikim navdušenjem veršil od 6. do 8. ure zvečer.

Vedeti je, da vse, kar se je imelo govoriti v slovesnih shodih, se je poprej obravnavalo v odsekih. Tacih odsekov je bilo 6, namreč: 1. Odsek za šolo; 2. za kerščansko vedo in umetnost; 3. za socialne zadeve; 4. za katoliško življenje; 5. za tisk (časništvo, knjige itd.), in 6. za narodno organizacijo. Ti odseki so imeli svoje seje po več krajih (v „Rokodelskem domu,“ v škofijskem semenišču, na starem strelišču), slovesni shodi (trije) pa so bili vselej na Starem strelišču. Slovesni shodi so bili: V torek (30. avg.) ob 6ih zvečer; v sredo (31. avg.) o 10ih dopoldne, in ravno ta dan ob 3eh popoldne.

V torek zjutraj ob 8ih so imeli prevzvišeni naš škof v stoljni cerkvi, ki je bila vsa napolnjena, med polno azistenco pontifikalno sv. mašo. Potem so zborovali odseki po odločenih prostorih.

P prvi slovesni shod. Pričujoča sta bila prevzvišena škofa: domači in mariborski, baron Vinkler, župan Grasselli, dr. Papež kot namestnik obolelega deželnega glavarja Otona Detela, prošta dr. Klofutar in dr. Jarc, generalnikovikarij pl. dr. Pavkar, generalnikovikarij dr. Jeglič, prošt P. Urh, prelata dr. Čebašek in dr. Kulavic, msgr. dr. Gabrijevčič, kanoniki Urbas, Klun, Jeran, Flis, Marn, knez Ernest Vindišgréc, derž. poslanec dr. pl. Fuchs, baron Wambold, g. Glienkiewicz, poročevalec lista „Gazeta Lvovska, in z g. predsednikom vred gg.: Jož. Serbec, Greg. Einspieler, dr. Mahnič, kakor tudi več vis. rod. in blagorod. gospej, sicer pa je bil ves veliki prostor napolnjen.

Gosp. predsednik je najpervo naznanil, da na sinočni telegram je prišel odgovor od Nj. Veličanstva presvitlega cesarja iz Išelna kot zahvala za naznanjene čutila zvestobe in vdanosti. Prebranih je bilo tudi veliko število drugotnih telegramov.

Potem so prevzvišeni naš gospod knez in škof imeli prav izversten in vsestransko močno podučljiv govor o narodnostni ideji itd., začeniši po kerščanskem pozdravu: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ V teh besedah je naša zaslomba. Naša prizadevanja potrebujejo zaslombe. Med marsikterimi idejami dandanes je tudi ideja narodnosti, ktera mora tudi imeti zaslombo pogled, ozir na Jezusa Kristusa; ako se to opustí, se ta misel ponesreči, kakor pri zidanji babilonskega

stolpa, ko zidavcev ni povišala in zedinila, temveč jih razperšila, in pri judih ob Kristusovem času, kterege je lažnjivo tolmačena narodnost križala; kaj pa se je zgodilo z judi?... Omenjeni pozdrav kaže na križ, na terpljenje, na delo. Jezus je terpel, delal in delo z molitvijo sklepal. Delo naše je večkrat brezvspešno, ker ni sklenjeno z molitvijo, pa tudi velikrat zato, ker je delo le polovičarsko. Ko bi bili delali nepolovičarsko, imeli bi že marsikaj, imeli lahko že versko šolo... Tako je pri mešanih zakonih itd. — Biti mora katoličan po Jezusovom izgledu celi mož — mož — beseda...

Silo tehten in podučljiv je bil dalje navdušen govor prevzviš. škofa Napotnika o miru in dobrotnosti sv. katoliške vere. Moral bi kamnito serce imeti, kogar bi ne ginili in ne omehčali tako tehtni, lepo vezani stavki in dokazi, kakor jih obsegata govora obeh imenovanih cerkvenih knezov.

Naslednji govornik, monsignor dr. Gabrijevčič iz Gorice, je naznanil, da prevzvišeni gospod metropolit dr. Alojzij so zaradi boleanosti zadržani, da se ne morejo vdeležiti katoliškega shoda, ker so celo birmanje morali pretergati in se domu verniti, priznajo pa popolnoma potrebo katol. shoda. Govornik pozdravlja slavno skupščino v imenu prevzvišenega gospoda nadškofa, duhovščine, in vsih goriških Slovencev, potem pa precej obširno popisuje žalostne razmere na Goriškem, zlasti v šolskem oziru. —

Gosp. dr. Papež je pozdravil skupščino v imenu pn. gospoda deželnega glavarja Otona Detela, ki ga je bolezen zadržala, da ni mogel osebno priti. Mestni župan Grasselli pa v imenu občine Ljubljanske pozdravi zbor in želi, da bi se vse zveršilo v srečo naroda našega. (Konec nasl.)

Z Dunaja. (Pot do sreče.) Neki znanec povedal mi je pred kratkim naslednji dogodek. Popotoval sem, dejal je, tri mesce po zahodu in jugu Evrope ter prišel na svojem popotvanji tudi mimo nekega ob bregu velikega jezera, ležečega, lepega gradu, ki je večinoma oddan za gostilno, v kateri sem za nekaj dni ostal; da ogledam prelepi kraj bolj natanko ter obiščem tudi svoje prijatelje, kateri so se v obilici semkaj sošli iz vseh krajev in dežel. V kavarni soznanil sem se slučajno z vaškim županom in ko sem se čulil nad lepoto okolice in gradu, me je urno poprašal: Ali pa veste gospod, čegav je ta grad in kako si ga je pridobil? — Ne, rečem mu, to mi je čisto neznan. — Zelo mi je drago, odgovoril je, da vam naznanim prehod tega posestva od ene družine na drugo, ako mi dovolite.

Naprej ozrite se na desno stran doline! Je-li vidite tam majhno kočico na bregu jezera, obdano z lepim in ličnim verticem? — Tam živela sta še pred 20 leti zelo revna, pa vendar pridna in poštena zakonska s svojim dobro vzgojenim pridnim in narajenim sinom. Le-ta hodil je še okoli l. 1870 v ljuško šolo; bil je zelo priden, obnašal se v cerkvi, v šoli in doma prav lepo in modro in delal s tem učiteljem in starišem veliko veselje. Oče delal je v sosednjem kamnolomu tam na drugi strani jezera za štirideset soldov na dan, mati pa je oskerbovala domačijo in si še s pranjem pri sosedah zaslužila kako desetico na teden. Tako živela je družina več lét v stiskah in pomanjkanji, in vendar ni bilo slišati iz njenih ust nikakšne pritožbe: bila je pobožna, poterpežljiva in

Bogu vdana; še celo neko gotovo zadovoljnost s tem, kar je imela, si ji utegnil brati z obraza; tudi darovala je večkrat revežem od tega, kar ji je ljubi Bog naklonil.

Ker se sin, čeravno zelo nadarjen, zaradi revščine starišev ni mogel izšolati, zaslužil si je po dokončani ljudski šoli vsak mesec kake goldinarje s prepisovanjem računov pri sosednjem kupcu. In kadar je dobil ob koncu mesca tista dva ali tri trudno zaslužene goldinarje izplačane, se je podal brez pomudé k kupčevalcu z živežem, in nakupil tu različnih reči za hišo in ognjišče. S nakupljenim blagom tekel je vesel domú ter vse izročil svoji dobri materi, ktera je zalogo s solznimi očmi sprejela iz sinovih rok in porabila vse polagoma za potrebe. Vesela in hvaležna pripovedovala je o tem svojim sosedam in prijateljicam.

Tako se je godilo kacih šest let. Primerilo se je pa, da je potreboval poprejšni gospodar te grajščine novaka za gospodarstvo (praktikanta); toda ni mogel nobenega rabiti od teh, ktere je naglo zaporedoma sprejema; bili so namreč prenezanesljivi, ali pa premalo izurjeni. Nekega dne se oglasi pri kupcu, ter mu potoži vso stvar; od tega pa je berzo zvedel več o delavnosti in pridnosti mladega dninarjevega sina. Vprašal je tergovca, če bi imel kaj zoper to, ako bi mladeniča, začasno le na poskus, sprejel v svojo pisarno. Tergovec bil je seveda takoj zadovoljen, ker radi slabe kupčije mladeniča ni več zelo potreboval in ker je bil grajščak njegov najboljši gost; kaj pa, da mu je moral to privoliti. Čez teden dni delal je dvajsetletni mladenič že v grajski pisarni; bil je močno spreten, zelo zveden v številstvu in pisanji, pa tudi njegovo obnašanje do vsih, s kterimi je imel občevati, bilo je priljudno in ljubeznjivo. Ves denar pa, kterega si je zaslužil, dajal je tudi nadalje svojim starišem in bil jim je z božjo pomočjo že v svoji zgodnji mladosti velik, izdaten podpornik.

Gospodar njegov ga je vedno in natanko opazoval, podvergel mu večkrat med papirje kak bankovec ali vergel pod njegovo mizo kak zlat; tudi je povpraševal večkrat na tihem zaupne ljudi o njem. Ti pa so vedno le dobro o njem govorili; vselej so mu ga hvalili in vedno se je glasilo: O, ta je zelo priden sin! On živi in bi umerl za svoje revne stariše; vse, kar zasluži, prinese njim na mizo; ti pa hvalijo zato ljubega Boga, ginjeni k Njemu vzdigujejo roke ter ga prosijo sreče in blagoslova za svojega dobrega, poslušnega sina.

(Konec nast.)

Iz Bosne. (Zvonček sv. Jožefa o slovesnosti ss. Cirila in Metoda.) (Konec.) Govornik je nadalje obširno razlagal djanje ss. aposteljnov Cirila in Metoda, kako sta prižigala Moravcem in drugim Slovanom luč sv. vere, in kako silo veseli so ju poslušali, ker sta govorila v njihovem jeziku. Dalje, da sta bila v Rimu tožena in kako sta v Rim potovala s svetinjami sv. Klemenca papeža, tam pokazala slavensko sv. pismo, se popolnoma opravičila ter je bilo vse njuno djanje in učenje v Rimu poterjeno, sv. Ciril je v Rimu ostal in umerl, bil z naj večo slovesnostjo pokopan, sv. Metod pa izvoljen nadškof in metropolit čez vso Moravsko in se vernil med Slovane. Obhodil je Moravsko, Česko, Galicijo, Panonijo (k kteri se je štelo tudi mnogo okrajin sedanje slovenske zemlje.) Prišel je v Rusijo, Ukranjo, vstanovil škofovski sedež v Kijev itd. Poslednji trenutki in blažena smert pa rzu je bila na Velikradu.

Nadaljeval je govornik še nekoliko o slovenski službi božji in poslednjič opominjal kristjane, da naj se deržé sv. rimo-katoliške vere, kakor ss. aposteljna Ciril in Metod; Bogu in ss. apostoljnoma naj bodo hvaležni za dar sv. vere in zvesto naj živé, kakor sta ss. aposteljna.

Slovenci in Slaveni so verno poslušali besede gorečega P. govornika. Iskreno smo molili, pravi dopisovatelj, da bi se za sv. vero in Cerkev vse na bolje obrnilo, da bi razkolne cerkve „kerščani“ milost zadobili zediniti se z edinopravo Cerkvijo rimo-katoliško, kar jim sprosita, ss. Ciril in Metod!

Razgled po svetu.

Rim. Kakor drugod po svetu, tako je tudi v Rimu s protestanškimi misijoni. Že čez dvajset let; odkar so Rim sv. Očetu ugrabili, skušajo s pomočjo vlade Italijane pridobiti za Lutrovo vero; opravili so pa malo več kot nič. Med 30 milijoni katoličanov, menijo, da je 60 tisuč protestantov na Laškem, je jih pa le kacih 10 tisuč novo pridobljenih, prav reči: primamljenih, ker preslepljeni sami ne vedó, kaj delajo ali pa prestopijo zarad denara. Neki 14letni dijak iz spodnje Italije se je dal protestanškemu „ministru“ prekerstiti (!), ne da bi njegova družina bila kaj vedela o tem; pa tudi sam ni vedel, ker še potem kakor poprej, je hodil po katoliško k spovedi in obhajilu, dokler ni bil opomnjen, da se mora poprej svojim zmotam očitno odpovedati in jih preklicati. Tisti protestanti v Rimu, kterim vera ni gola igra, so torej nad spreobračanja Italijanov obupali in (kakor „Salzb. Kirchenztg.“ piše) so v svoji verski preiskavi nedavno izrekli: 1. da laško ljudstvo protestanške propagande ne sprejme; 2. da protestanški predikanti in ministri do ljudstva nimajo nič vpljiva; 3. da večina spreobrnjenj, ki so jih dozdej dosegli, se je zgodilo iz denarnih namenov. Zato angleške družbe odrekujejo velike denarne dajatve, ki so jih dozdej sipali laškim družbam ali verskim pridobivateljem.

Kolera, prehuda šiba božja, se je prikazala posebno hudo v Hamburgu; 22. u. m. jih je zbolelo 126 in naj veči del jih je umerlo, 25. avg. pa jih je zbolelo 400. Pravijo, da je prava azijanska kolera. Akoravno je obnebjje postalo bolj hladno, se bolezen le še množi. Tudi v Bremenu in Londonu nekoliko straši azijanska; domača pa po mnogih mestih. Po vsih krajih se iščejo okovariti zoper to morivko; najboljši pomoček pa bi bilo splošnje poboljšanje življenja, zatreneje liberalstva in sovraštva zoper sv. Cerkev, popravljanje silnih krivic, ki so se godile in se godé.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec september (kimovec.)

a) Glavni namen:

Škofovski jubilej Nj. Svetosti Leona XIII.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Devetnajstega svečana 1893 bo petdeset let, odkar je v Rimu v mali cerkvici sv. Lorenca v pane et

perna, ki je sozidana na mestu, kjer je prelil slavni levit mučeniško kri, klečal še mlad, pa za božjo Cerkev že mnogozaslužen duhoven pred kolena škofov, ki so ga imeli posvetiti in maziliti v velikega duhovna. Joahim Pecci bil je tisti posvečen škof, kterega častimo 14 let z imenom Leona XIII kot naslednika Petrovega.

Če tedaj resnično hočemo, da jubilej, ta slavnost petdesetih let, kar so sv. Oče škof, zbudí na kerščanskem svetu one odločivne učinke milosti, ktere namerava dobrotna previdnost, ki nam pripusti dočakati dan veselja; tedaj je že zadnji čas, da mislimo na to, kolikor mogoče povečati slavnostni dan.

V resnici so se že začeli pripravljati ne le po Italiji, temveč tudi po drugih deželah, ko so bili opomnjeni, na to novo slavnost, da se še veličastneje zverši, kakor se je mašniški jubilej l. 1888. Imamo tudi mnogo vzrokov, obhajati ta praznik z nenavadno slovesnostjo.

Pred vsem je to družbinska slovesnost, ktero obhajamo; podaja vsem otrokom matere sv. Cerkve lepo priložnost, skupnemu Očetu kerščanstva izraziti čute ljubezni in spoštovanja ter se vterditi v neomahljivi veri po nezmotljivem učeniku narodov, v vedni in stanovitni pokorščini do najvišjega pastirja, Kristusovega namestnika, v neustrašenem zaupanju, da ga bo Gospod napolnil s svojim duhom ter po njegovem posredovanju ozdravil naše nadloge. Gotovo bodo tudi krivoverci in brezverci o tej priliki se na njega ozirali, kakor so že to storili; na njega, ki predstavlja kot pravi naslednik aposteljnov luč sveta in solnce sveta.

Nadalje dá ta slovesnost vsem katoličanom vesoljnega sveta priliko, zopet glasno oporekati zoper nasilstvo od 20. kimovca 1870, zoper bogoskrunsko uzetje Rima, in zoper vse krivice, ktere so ravno prejšnjih deset let storili sv. Sedežu. Še vedno te krivice nemaščevane težé naše stoletje; stan sv. Očeta v Rimu je neprenašljiv; pa še veliko bolj neprenašljiv je položaj vsega človeškega rodú. Kajti vsled občnega pohujšanja, ktero se je delalo v teh zlobnih činih zoper vse pravo in vso pravičnost dolgo let in brez vsega ugovora, mnogokrat celo s pospeševanjem onih, ki so mogli in morali to ovirati, omajala se je podlaga vsega reda in pretí splošni prevrat in razpad. Tu moramo vsaj mi o vsakem času glasno svoj glas povzdigniti za pravico in zoper krivico; zdaj pa o priložnosti te slovesnosti je to prav čisto o pravem času.

Še je v polnem spominu, s kakim navdušenjem se je obhajal mašniški jubilej Nj. Svetosti Leona XIII. Takrat smeli so sv. Oče dne 1. vinotoka 1887 pisati: „Vsi narodi zemlje in vsi društveni razdelki poklanjajo Nam občudovanja vredne, naj različniša slovesna znamenja vere, ljubezni, spoštovanja in voščil.“ In ne le vsa ljudstva, temveč tudi vladarji (izjemši italijanskega kralja) šteli so si v čast, počastiti Leona XIII. Žali, da obnašanje marsiktere vlade ni vstreglo lepim besedam, ktere so se o tej priliki govorile, in položaj jetnika v vatikanu je, da človeško govorimo, veliko slabši kot kedaj poprej. Tudi v tem se nismo nikoli motili in se zdaj nobeden več ne more motiti, da je sodelovalo takrat veliko polovičarjev in mlačnih, pognanih od splošnjega navdušenja, ne da bi bili zato popustili svojo mlačnost in svoje polovičarstvo; nasprotno, poterdili so se v tem, ker so s svojo lahko kupljivo navzočnostjo pri zares cerkveni slovesnosti

sebe in druge prepričevali v mnenju, češ, da so vendar le prav dobri kristjani. Tudi mnogi dobočni sovražniki sv. Cerkve so se hotli o tej priliki kazati za katoličane da bi mogli potem toliko huje napelati, kar se je tudi zgodilo; kazavši namreč na to, kar so papežu storili in terdili: Tudi mi smo katoličani. Treba je torej za tako nezvestobo in zanikarnost našemu skupnemu Očetu zadostovati s temi večimi dokazi poštene in popolne vdanosti in podverženosti.

Znano je, kaj se je zgodilo 2. vinotoka lanskega leta v Rimu, kako so ravnali gerdo z romarji. Jasno se vidi iz tega, kako žalosten je stan sv. Očeta v Rimu in kako zelo potrebuje tolažbe ktero jim zatorej pripravlja ljubezen otrok, vseh vernikov na celem svetu. Pa zelo se je treba bati, da ravno logodki 2. vinotoka 1891 utegnejo zmanjšati ravno najboljše dokaze ljubezni, namreč romanja. Posebno pogrešali bomo pri tej priliki vzgled Francije, katera se je tako lepo obnesla pri družih enacijih prilikah: kajti francoski romarji se ne smejo zanašati na nobeno posebno varstvo od svoje framasonske vlade in ravno tako malo tudi opirati se pri italijanskih prostomavtarjih na povsod, pri divjakih in olikanih veljavne gostoljubne pravice. Naj pa druge dežele in ljudstva nadomestijo to in mnoge romarje v Rim pošiljajo!

Konec nasl.)

b) Posebni nameni.

8. **Mali Šmaren.** Prehude pastirske skerbi sv. Očeta. Duhovna ponovitev marijanske kongregacije in zaveze mladin.

9. **S. Peter Klaver.** Delovanje proti sužnjosti in njeni pospešitelji. Krotenje zelo hudih značajev. Obvarovanje pred krivimi brati in prijatelji.

10. **S. Nikolaj Tol.** Dušni pastirji, pridigarji in spovedniki. Velika skerb za kerščanski nauk. Pomoč v različnih časnih zadevah.

11. **Praznik presv. Marijinega imena.** Ponižanje sovražnikov kerščanskega imena. Kerščansko obnovenje Dunaja. Marijine naprave in Marijini otroci.

12. **S. Grigon.** Duhovni in obhajanci. Spreobrnjenje kužljivih grešnikov. Odvernitev nesreče po vodi in ognju.

13. **S. Notburga.** Tirolsko. Rešitev globoko zagrešenih Družbe zmernosti. Boljši red po kmetijstvih.

14. **Povzdignjenje sv. Križa.** Od svetnih velikašev prezirana, svet rešivna moč sv. Križa. Sv. dežela. Dobra podelitev zelo važnih dušnih in svetnih služb.

15. **S. Katarina Genuveška.** Ponovljenje prvotne gorečnosti za duhovne in redovnike. Pospešitelji molitvenega apostoljstva.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Rešenje od prehudih in zopernih skušnjav in pravi svet v neki nagli potrebi, po milosti sv. Duha na priprošnje N. lj. Gospé presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. — Za spreobrnjenje nekterih nesrečnih, ki so v satanovi sužnjosti in od njega najeti, da Kristusovo Cerkev in Njegove maš-

nike tarejo in terpinčijo, ki so videli, kako se takim nazadnje godi in vendar po njihovi poti hodijo. Bati se je, da bodo mnogi pogubljeni, ako jim verniki pokore ne izmolijo.

Zahvali.

Čast in preserčna zahvala bodi mogočnemu in velikemu prijatelju Božjemu, sv. Antonu! Z velikim zaupanjem sem ga prosila za pomoč po neki zgubljeni stvari, in že v nekterih urah sem bila uslišana.

L. Vider.

Preserčna zahvala Naši ljubi Gospej, Presvetemu Sercu Jezusovemu, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu za polajšanje v boleznih. Naj bi se pač vsi k Mariji zatekli v vsih potrebah. Zahvala je bila obljubljena.

M. M.

Listek za raznoterosti.

Prihodnji torek, t. j. 6. sept. 1892 ima „Katoliška družba“ na Rožniku sveto mašo za društvenike zjutraj ob polšestih z navadnim darovanjem za uboge iz „Vincencijske družbe.“

Blagovolite to v nedeljo župljanom dati na znanje.

Dr. Jarc.

Duhovske zadeve v Kerški škofiji. Za faro Slov. Šmihel je imenovan č. g. Jan. Lubej, župnik Selski. — Za vikarija in oskerbnika v Wietingu je nastavljen č. g. P. Gregor Reitlechner O. S. B. iz Št. Petra na Solnograškem; na župnijo Št. Martin v Graniški dolini je šel č. g. P. Kolumban Urnik O. S. B., profesor bogoslovja; cerkveno zgodovino in cerkveno pravo bo učil č. g. P. Odilon Frankl O. S. B. — Božjo službo v jetnišnici oskerbuje č. g. P. Gallus Jäger O. S. B. — Kot tretji mestni kaplan v Beljaku je nastavljen č. g. P. Fr. Bareid O. S. Fr. — V pokoj je stopil č. g. Fr. Barborič, župnik v Št. Tomažu. — Razpisane so fare: Glodnica in Zvinica (Zweiniz) do 10. septembra, Št. Rupert v Blatu in Št. Janž na visoki Breznici do 1. oktobra.

V Wörishofen-u, kakor naznanjajo, je une dni po ozdravljevanji župnika Kneippa neki sleporojen otrok spregledal.

Amerikanski predsednik Benjamin Havrison je zapovedal, da v dan najdenja Amerike pred 400 leti, t. j. 21. oktobra 1892, morajo vsi prebivalci „Zedinjenih držav“ obhajati kakor zapovedani praznik, ter ne smejo nič delati.

Kaj si Amerikanci vse izmislijo! O času razstave v Čikagi, kakor pišejo, bodo obiskovavci videli tudi vodnjak skakljavček, kateri bo namesto vode vino kviško sikal. Starašina Stanford ga bo na svoje stroške dal napraviti in ta studenec bode menda vsak dan skoz dve uri zaporedoma kaliforniško belo in rudečo vino kviško brizgal. Vsakemu gledavcu bode na voljo dano iz vodnjakovega korita poserkati, kolikor se mu bo ljubilo (?). — Joj, ko bi evropejske „barabe“ prišle k takemu studencu!

Ternovo, 30. avg. 1892. (Poterdilo in zahvala.) S prehvaležnim srcem poterjujemo, da smo prejeli 35 gld. (trideset in pet), katere ste nam Vi, milostni gospod kanonik kot dar blagih dobrotnikov našemu vstavu, poslali blagovolili.

Z zvestim spolnovanjem svojih dolžnosti in z gorečo molitvijo se hočemo Vam, prečastiti Monsignor in blagim darovalcem vedno hvaležne skazovati:

hvaležne

„Uboge šolske sestre de Notre Dame.“

Pristavek: Prečastiti Monsignor! Sprejmite tudi od mene serčno zahvalo za poslani dar (35 gld.) ktereга sem nemudoma izročil čč. sestram „de Notre Dame“ v Ternovem. — Jako vesele so bile dobre sestre lepega darú, ter so obljubile, da se hočejo vedno spominjati v svojih molitvah Vas in blagih dobrotnikov. Vstav sester prav lepó napreduje ter jako mnogo dobrega dela našim krajem.

J. Bilc.

Ajda cvetè! Čebelice beró; naj bi nabrale kaj dosti sterdí tudi za šolske mladeniče, katerih se dan na dan več kot dosti glasi! „Sic vos, non vobis melificatis apes.“

Spominavredni križ profesorja Janssen-a.

Veliki zgodovinar na Nemškem, 24. decembra 1891, umrl prelát, dr. Janez Janssen, je večkrat svoje misli obračal k Bogu, kadar je videl križ, ki je lepšal steno čedne sobe v njegovem stanovanji. Ta podoba križa, pravo umetno delo je bilo l. 1830 za časa franc. revolucije na tri kose razbita in v reko Seino veržena. Kljub temu je vendar dospela do časti. Potoval je ta križ skozi Nemčijo in našel svoj pravi prostor tam, kjer je bil priča resnice Janssenovega zgodovinsko-apologetičnega dela za Cerkev do njegove smerti. S katoliško Cerkvijo in njenim naukom so enako delali pred 300 leti, kakor francoski prekucni s križem Janssen se je potegnil za teptano resnico in jo je počastil s svojim zgodovinskim delom in zaničevana sv. Cerkev je zopet tu in taka, kakoršno edino more biti delo svetega mojstra Jezusa Kristusa. Vsak križ in križec, naj si bo še tako majhen, nas spominja na največje delo ljubezni, katero je opravil Bog Sin za nas ljudi na zemlji. Ako hoče duh svoj cilj doseči, mora se truditi, da je v vseh rečeh jednak presv. Sercu Jezusovemu, predpodobi vseh kreposti in čednosti. To nam hoče v serce vtisniti, sv. Tomaž Kempčan, ko pravi v 1. knjigi 1. verstici: Naše najvišje prizadevanje, naša edina naloga je, življenje Kristusovo prevdarjati. Križ je torej najlepša knjiga, iz katere vedno beremo, najdražje ogledalo, v katerem gledamo križano ljubezen in nas mora navduševati tudi k ljubezni do bližnjega.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev: S Preske 8 gld. — Z Ovsiš 1 gld. 50 kr. — Iz Podbrezij 21 gld. 84 kr. — Iz Škocijana pri Dobravi 21 gld. — S Št. Lamberta 9 gld. — S Sorice 30 gld. — S Št. Gregorja 14 gld. 22 kr. — Z Zaplane 25 gld. 30 kr. — Iz Srednje vasi Bohinjske 25 gld. — S Stopič 23 gld. — Od sv. Helene 15 gld. — Z Jesnic in sv. Križa na Planini 12 gld. — Iz Šmihela pri Žužemberku 12 gld. 45 gld. — Iz Št. Jošta pri Polhovem Gradcu 31 gld. 5 kr. — Marija Jesenko 1 gld. — Čč. gg. bogoslovci v Ljubljani 10 gld. — Iz Studenega 12 gld. — S Št. Vida nad Cirknico 4 gld. — Z Vrabč 9 gld. — Z Banjaloke 16 gld. 50 kr. — Neimennvana 1 gld. 30 kr.

Za dijaško mizo: Neimen. dobrotnik 2 gld. — L. V. 40 kr. — Č. g. župnik J. Kobilica 3 gld. — Č. g. župnik M. Sila 4 gld. — Č. g. kapl. Jan. Mikš 7 st. dvajsetic. — Za Collegium Jeranum po seminišču 5 gld. — Neimenovan 10 gld. — Neimen. prečast. gosp. dekan z Dolenjskega 5 gld. — Z dolenjih krajev Neimenovan 10 gld. (zraven tega vrečico terdnjakov za najbolj potrebne misijone.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: »A. M. D. G.« 25 gld.

Za najpotrebniši misijone: Neimenovan 10 gld.

Za zidanje semenišča v Sarajevem: »A. M. D. G.« 20 gld.

Za varhe Božjeq groba: Neimen. 10 gld.

Za spominek Hrena škofa Ljubljanskega: Čast. g. župnik J. Tavčar 2 gld. — Č. g. kat. R. Merčun 5 gld.